

DET LETTE OG UDSIGTSLØSE

af Herman Nielsen

Det her startede for små ti år siden med det politiske krav om store ændringer i dele af den almene sektor ud fra efterhånden 2 x ghettoudspil og flere boligforlig i Folketinget, hvor Landsbyggefondens midler til sektorens selvfinansiering stadig misbruges groft som erstatning for sammets manglende sociale politik.

Hertil kommer så aktuelt idéen om at komme over en finanskriser, som i sig rummer mange og yderst komplicerede kriseforløb helt til det akut truede klima, ved at producere endnu mere gæld for at komme over nutidens driftsomkostninger. Som var det ikke netop denne absurde adfærd, som fik finanserne til at bryde sammen ud fra den efterhånden berettigede manglende tillid til indfrielse af gigantiske gældsposter...

De, der kortsigtet og uden hensyn til andres vanskeligheder, arbejder videre på denne model under varetægelse af egne og snævre interesser, omfatter hele det politiske spektrum. Snævreste interessevaretægelse ud fra pengeøkonomi + personlige kæpheste. Politik er en suppedas uden perspektiv med alle katte grå.

Skåret ud i pap ser det sådan ud:

Kan vi nu sælge jord og få en masse penge ind, fordi der måske kan bygges tre gange højere end i Gellerupparken?

Kan vi låne en masse penge i Landsbyggefonden, hvor beboerne så skal betale mere årligt ud i al fremtid, end hvis deres udbetalte lånefinansiering stoppede som andres lån?

Kan vi få huslejestøtte betalt af andre beboere nogle år for umiddelbart at skjule de nye og permanente huslejestigninger?

Kan vi få del i de forskellige puljer, som politikerne i det netop indgåede boligforlig uddeler ved at forgrube sig

på Landsbyggefondens midler til renoweringer?

Lad os være ligeglad med vores dræn i de 55 mia. kr., som Landsbyggefonden opererer med som indtægter indtil 2030, og hvor politikerne allerede har misbrugt omkring 15 mia. kr., så der er en ødelæggelse af sektoren indfra på vej – at fastholde sammenlignelig boligstandard kræver i samme periode over 100 mia. kr.!

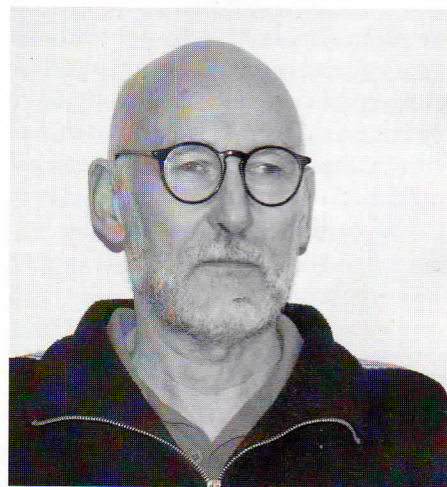
Alt det her og mere til burde i oplysningens navn have været tematiseret af de folk, som nu har lagt deres plan frem, men er selvfølgelig ikke blevet det. Så kunne denne plan netop ikke have været fremlagt. I den udstrækning, jeg undervejs i det årelange forløb har taget nogle af forholdene op, og som altså i min forståelse er misforhold, har det ikke interesseret. Det politiske apparat kører, og befolkning og beboere har kunnet gøre sig gældende ved indspark og diskussion. Debatten er desværre ikke kommet, men det politiske apparat kører, og det er så det!

Den vanskelige men nødvendige opgave

Her starter det med det politiske ønske om omfattende ændringer også i boligpolitikken, fordi vi alle er i en situation, som er aldeles uholdbar og stadig forværres uden udsigt til bæredygtighed og mellem menneskelig fredelighed. I vores rige del af verden, hvor levestandarden generelt er omkring 15 gange højere end i den store fattige del, svarer huslejen i specielt Danmark i den almene sektor nogenlunde til snitindkomsten på kloden, altså omkring de 50.000 kr. årligt. Går vi yderligere ind i den almene sektor, da det nu er her, vi befinder os, så er det værd at huske på, at hver anden bolig – altså omkring 250.000 – bebos af en enlig på overførselsindkomst og med et boligareal på 76 m².

Når nu vores måde at leve på udbredt til hele kloden (og vi er vel ikke

gammeldags herremennesker, men går ind for nogenlunde mellem menneskelig lighed?) ville kræve flere kloder mere end den ene, vi trods alt stadig har, så må vi riges opgave da være at begynde at finde mindre omkostningstunge livsstile end for nærværende praktiseres hos os. Disse overvejelser vil imidlertid endnu kun få gå ind i, selv om alle kan se / må kunne se, at de er presserende. Udbygningen af det allerede forkerte og på efterhånden endog kort sigt umulige engagerer derimod stort set alle, fordi der umiddelbart er en interessekamp bundet i det – og det er om noget genkendeligt! Men altså den gamle verden, som ikke dur mere. Skal der være en fremtid, skal den være fælles, og det forudsætter i hvert fald, at de i dag udelukkede, kommer ind i en varme, som ikke skyldes uoverskuelige klimaændringer, men mellem menneskelig lighed.

Derfor skulle vi have benyttet lejligheden til at snakke om den forestående fremtid ud fra den problematiske nutid. Nu kommer vi til at snakke på den måde senere, hvor levevilkårene vil være endnu dårligere, end de allerede er for hovedparten af menneskeheden. Chancen vil altså komme igen og igen, men på stadig dårligere vilkår.